

μέρος τὸν σπουδαστὴν καὶ τὸν ἠρώτησε μετ' ἐνδιαφέροντος.

— Τί, καὶ σεῖς εἴσθε μουσικός; — Ὅχι, ἐγὼ ἤθελα ν' ἀφιερωθῶ εἰς τὴν φιλολογίαν, ἀλλά...

— Ἀλλὰ τί; ...

Ὁ νεανίας ἐκίνησε θλιβερῶς τὴν κεφαλὴν καὶ ἔδειξε τὸν νεκρὸν.

— Καὶ τί θὰ κάμετε;... — Ὁ τὸν θάψω...

— Καὶ ἔπειτα; — Ἐπειτα ἀναχωρῶ διὰ τὸ χωρίον μου, πρὸς τὴν μητέρα μου.

Ἐν Γέσι, κατὰ Φεβρουάριον 1879. Π. Α. ΛΕΙΩΤΗΣ.

Περὶ τῆς Ἐπιτροπῆς τῆς Συνελεύσεως ἐπὶ

ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΕΩΣ

Περὶ τοῦ: ποία ἦτο ἡ Ἀρχὴ εἰς ἣν ἀνῆκεν ἡ ἀνωτέρω ἐν σελ. 484 παρατεθεισα σφραγίς, τότε ἡ Ἀρχὴ αὕτη κατεστάθη, καὶ ποία, ἦσαν τὰ καθήκοντα, τὴν περὶ τούτων πληροφориάν ἔχομεν ἐκ τοῦ μέχρι τοῦδε ἐκδεδωμένου μέρους τῆς Συλλογῆς τῶν κατὰ τὴν ἀναγέρνησιν τῆς Ἑλλάδος ἐπισήμων πράξεων, ὑπὸ Α. Ζ. Μάρουκα, εἰς ἣν παραπέμπομεν τὸν ἐπιθυμοῦντα νὰ ἔχη λεπτομερεστέρας εἰδήσεις. Ἡμεῖς δ' ἐν συνόψει ἀφηγοῦμεθα τὰ ἐξῆς.

Κατὰ μῆνα Ἀπρίλιον τοῦ 1826 ἔτους συγκροτήθη ἐν Ἐπιδαύρῳ (τὸ δεύτερον) Γ' Ἐθνικὴ Συνέλευσις· ἐν ἐποχῇ δηλαδὴ κρισιμωτάτῃ διὰ τὸ ἔθνος ἐν γένει, καθόσον, πρὸς τοῖς ἄλλοις δυστυχήμασιν, ἐπέκειτο ὁ ἔσχατος τῶν κινδύνων καὶ εἰς τὸ τῆς Ἀστικῆς Ἑλλάδος προπύριον—τὸ ἠρωϊκὸν Μεσολόγγιον.

Ἐν τοιαύτῃ καταστάσει πραγμάτων ἡ Συνέλευσις ἔκρινε συμφέρον νὰ διακόψῃ τὰς ἐργασίας τῆς «ἕως τὸν Σεπτέμβριον ἢ καὶ πρότερον» καὶ νὰ προκαλέσῃ ὅλους τοὺς κατοίκους «νὰ τρέξω» σιν εἰς τὰ ὄπλα, ἐπειδὴ ὁ κίνδυνος παρρησιάζεσθαι μέγας· ἀντὶ δὲ τῆς ἄχρι τότε καθισταμένης Διοικήσεως ἐκ δύο σωμάτων—Βουλευτικοῦ καὶ Ἐκτελεστικοῦ—κατέστησε Διοικητικὴν Ἐπιτροπὴν, ἐνδεκαμελῆ: «διὰ νὰ κυβερνᾷ κατὰ πολιτικὰ καὶ τὰ πολεμικὰ μὲ περισοτέραν ὄδραστηριότητα»· ἅμα δὲ καὶ συγχρόνως κατέστησεν ἑτέραν ἐκ δεκατριῶν μελῶν ἐπιτροπὴν ὀνομασθεῖσαν Ἐπιτροπὴ τῆς Συνελεύσεως καὶ ἀνέβηκεν εἰς αὐτήν, πρὸς τοῖς ἄλλοις, κύριον καθῆκον καὶ χρέος, τὸ νὰ συνεννοηται μετὰ τοῦ τότε ἐν Κωνσταντινουπόλει Πρέσβους τῆς Ἀγγλίας Κ. Κάννιγγ, καὶ ἐνεργήσῃ δι' αὐτοῦ τὴν διαπραγματεύσειν εἰρήνης μεταξὺ τῶν Ἑλλήνων καὶ τῆς Ὀθωμανικῆς Πύλης, θεμελιώδη βᾶσιν ἔχουσαν τὸ νὰ μὴ ζήσωσιν εἰς τὸ ἐξῆς οἱ Ἕλληνες ὑπὸ τοὺς Τούρκους, καὶ «νὰ μὴ ἀποκοπῆ ἀπὸ τὴν ὀλομέλειαν τῆς Ἑλλάδος κἀνὲν τῶν μερῶν κατὰ ὅποια ἐπίασαν τὰ ὄπλα, ἔλαμν ὀυσίας, καὶ ἔχυσαν αἷματα ὑπὲρ τῆς Ἐλευθερίας»· ἐν δ' ἀποτυχίᾳ τῆς διὰ τοῦ εἰρημένου Πρέσβους διαπραγματεύσεως, «νὰ ἐπικαλεσθῆ τὴν βοή-

θειαν εἶτα γενικῶς ἀπὸ ὅλας τὰς Δυνάμεις τῆς Εὐρώπης, εἴτε μερικῶς, καθὼς ἡ περίστασις τῆ ὑπαγορεύσῃ». — Νὰ προσλάβῃ κατ' ἰδίαν ἐκλογὴν Γενικὸν Γραμματέα, «προσυπογραφόμενον εἰς ὅλα τὰ ἐγγράφα τῆς, ἅτινα θέλουσιν ὑπογράφεσθαι ὑπὸ πάντων, ἢ ὑπὸ τῶν δύο τρίτων, τῶν μελετῶν αὐτῆς καὶ σφραγιζέσθαι διὰ τῆς σφραγίδος τῆς» καὶ—Νὰ κρατῆ ἀκριβῆ ἔκθεσιν τῶν πρακτικῶν τῆς, διὰ νὰ δώσῃ λόγον τῶν πράξεων τῆς εἰς τὴν Ἐθνικὴν Συνέλευσιν».

Τὰ ὑπὸ τῆς Συνελεύσεως ἐκλεχθέντα μέλη τῆς Ἐπιτροπῆς ταύτης ἦσαν: ἐκ μὲν τῆς Πελοποννήσου· ὁ Πατρῶν Γερμανός, Πανούτζος Νοταρᾶς, Ἀναγνώστης Κοπανίτσας, Ἀναστάσιος Λόντος καὶ Γ. Δαρειώτης. Ἐκ δὲ τῆς στερεᾶς Ἑλλάδος· ὁ Ἀρτῆς Πορφύριος, Σπυρίδων Καλογερόπουλος καὶ Γ. Αἰνιάν· ἐκ τῶν ναυτικῶν νήσων· ὁ Βασιλείος Ν. Μπουδούρης, Γεώργιος Μπούκουρης καὶ Νικόλαος Ι. Βελισσάριος. Ἐκ τῶν νήσων τοῦ Αἰγαίου, ὁ Ἐμμαν. Ξένος, καὶ ἐκ τῆς Κρήτης, ὁ Ν. Ρενιέρης. Γενικὸν δὲ γραμματέα τῆς προσέλαβε κατ' ἰδίαν ἐκλογὴν ἡ Ἐπιτροπὴ τὸν Χ. Κλονάση. (βλ. τόμ. Δ', σελ. 68-69, 74-75, 79-80, 90-98, 132 καὶ ἐπομ. —τόμ. Ε', 10-11, 21-22.)

Μετὰ παρέλευσιν ἐννέα περιόπου μηνῶν ἀπὸ τῆς ἐποχῆς ἐκείνης, συνήλθον οἱ τὴν ἐν Τροιζῆνι Γ' Ἐθνικὴν Συνέλευσιν συγκροτήσαντες Πληρεξούσιοι τοῦ ἔθνους· «Ἐν τῇ Γ' τῶν προκαταρκτικῶν συνεδριάσεων τῶν (τῇ 16 Φεβρουαρίου 1827) ἀπεφάσισαν τὴν ἀπὸ πάσης περαιτέρω ἐνεργείας παύσιν τῆς Ἐπιτροπῆς τῆς Συνελεύσεως, καὶ προσεκάλεσαν αὐτὴν νὰ μεταβῇ ἔνθα συνεδριάξῃ, συνεπιφέρουσα ὅλα τὰ πρακτικὰ τῆς πρὸς δὲ καὶ τὴν σφραγίδα διὰ νὰ δώσῃ λόγον τῶν πράξεων τῆς.» Τὴν παῦσιν τῆς δὲ ἐγνωσποίησαν καὶ εἰς τὸ μνημονευθέντα Κ. Πρέσβυν τῆς Ἀγγλίας ἐν Κωνσταντινουπόλει, παρακάλεσαντὲς τον ν' ἀπευθύνεται τοῦ λοιποῦ πρὸς αὐτὴν τὴν Συνέλευσιν (τόμ. ς', σελ. 82, 84, 85 σημ. 1, 86-91 καὶ τόμ. Ζ', σελ. 153-155 σημ. 1.)

Τοιοῦτον εἶν' ἐν συνόψει τὸ ἱστορικὸν τῆς Ἐπιτροπῆς τῆς Συνελεύσεως, τῆς σφραγίδος τῆς ὁποίας παρεθέσαμεν τὸν τύπον.

Ἐν Ἀθήναις, τῇ 28 Ἰουλίου 1879. Α. Ζ. Μ.

ΑΝΕΜΟΚΙΝΗΤΟΙ ΥΑΡΑΝΤΑΙΑΙ

Πρὸ εἰκοσι σχεδὸν ἐτῶν εἰσὶν ἐν χρήσει μηχανήματα διὰ τοῦ ἀνέμου κινητὰ πρὸς κίνησιν τῶν διαφόρων εἰδῶν τῶν ὑδραντλιῶν. Ἐνεκα ὁμῶς τῆς μεγάλης αὐτῶν ἀξίας, καὶ τοῦ ἀτελοῦς αὐτῶν μηχανισμοῦ, ἡ χρῆσις αὐτῶν ἦτο κατ' ἀρχὰς περιωρισμένη.

Πρὸ πέντε ἐτῶν αἱ ἀνεμοκίνητοι αὐταὶ μηχαναὶ ἐτελειοποιήθησαν τὰ μέγιστα. Γενόμενοι δὲ ἀπλούστεροι καὶ στερεώτεροι, πρὸς δὲ τούτοις καὶ εὐθηρότεροι κατὰ τὴν ἀξίαν, διεδόθησαν οὐ